

SERIES Hope cluster โควิดนี้ยังมีหวัง

Hope cluster โควิดนี้ยังมีหวัง ลำดับที่ 34

เรียบเรียงโดย ชัยวัฒน์ อหันทริก

ชื่อสมนึก อายุ 54 ปี อาชีพ คนขับรถแท็กซี่ บ้านอยู่แถวๆ ลำลูกกา

โควิดรอบที่ 3 ลำบากสุด ๆ หลังจากผู้ว่าราชการจังหวัดปทุม ขอความร่วมมือให้งดจัดกิจกรรมหลัง 21.00 ถึง 04.00 น. ซึ่งไม่สามารถทำมาหากินได้เลย ปรกติผมวิ่งรถ Taxi กลางคืน ถึงรุ่งเช้า และลูกค้ารับช่วงผมต่อในตอนเช้า เห็นเขาก็บ่น ๆ หาเงิน หาทองไม่ได้เลยพักนี้ แถมยังทะเลาะกับครอบครัวบ่อย ๆ ติดหนี้ค่าเช่ารถกับเก้าอี้หลายพันบาท แถมมีหนี้สินไปทั่ว เพราะว่าลูกค้าส่วนใหญ่ไม่ออกจากบ้าน ไม่ไปไหน เขาทำงานที่บ้านส่วนใหญ่ เพราะกลัวโควิด ตอนที่รถไฟฟ้าสายสีเขียวมาสุดทางที่คลอง 3 ก็ถือว่าแย่แล้ว รถ Taxi ก็วิ่งจะไปในเมืองก็ไม่ได้ ไปได้แค่เมืองปทุม และรอบนอก สถานการณ์แบบนี้ หากผมวิ่งแค่กะตอนกลางคืนก็เข้าบ้านแล้ว วิ่งได้ไม่กี่ชั่วโมงเอง จ่ายแต่ค่าเช่ารถ ไม่มีเงิน มีแต่หนี้แทน ผมคงต้องไปขอข้าววัดกินแทนแล้ว ดินะที่ไม่มีครอบครัว มีแต่พ่อและแม่ พวกเขาทีลำบาก อายุเยอะแล้ว ส่งเงินไปเลี้ยงดูท่านอยู่ มีมากก็ให้มาก มีน้อยก็ให้น้อย ดินะที่มี 30 บาท ช่วยแบ่งเบาภาระพ่อแม่ไปบ้าง รัฐบาลก็ไม่ได้ช่วยอะไรเลยรอบนี้ เจอโควิดรอบแรก ๆ กว่ารัฐบาลช่วยเหลือ ได้เงิน 5,000 บาท ก็ประมาณ พฤษภาคม 63 และสมัครโครงการคนละครึ่ง ได้แต่ถู ๆ ไถ ๆ ไป เรื่องเหล้ายา บุหรี่ตอนนี้ก็เบา ๆ ลง

ก่อนที่โรคโควิดจะระบาด ผมวิ่งได้เงิน 500-800 บาท ต่อ วัน ยกเว้นงานเหมาทั้งวันถึงจะได้ 1,500 บาท แต่ก็นาน ๆ ที ช่วงนี้ (พฤษภาคม 2564) ผมหันมาลองเช่ารถวิ่งกะเช้าดูบ้าง ฟึ่งไปหารถมาได้กะเช้า เพราะอยู่เก่ามีคนวิ่งประจำแล้วตอนเช้า ไม่อยากไปแย่งใคร รังหาผู้โดยสารรอบเช้ามาได้ 5-6 วันแล้วหลังจากรัฐออกคำสั่ง หักแล้วเหลือ 100-150 บาท บางวันก็เท่าทุน หักกับค่าเช่ารถแล้ว ถ้าวิ่งกะกลางคืนไม่ได้เลย ได้รอบนิตเดียว เจ้าของอยู่ใจดี รู้ถึงสถานการณ์เป็นอย่างไร ปรกติควงกะ 24 ชั่วโมง 1,200 บาท ลดเหลือ 600 บาท รังทั้งวันเลย ผมเริ่มรังตั้งแต่ 06.00 น. ถึง 20.00 น. ก็เข้าบ้าน รังแถว ๆ นี้ นาน ๆ จะเข้าเมืองซักที ไม่ได้ร่วมกับแกรบ เพราะว่ากิน % แล้วเสียจิปาฐะ ขอเอกสารมากมาย ถ้าแก่คงไม่ให้ เวลาจับผู้โดยสาร ผมก็ให้ผู้โดยสารพ่นสเปรย์แอลกอฮอล์ล้างมือทุก ๆ ครั้ง แต่หากผู้โดยสารคนไหนไม่มี ผมก็มีขาย ชุดละ 50 บาทรายได้เสริมอีกทาง

จริง ๆ ผมก็กลัวนะ ผู้โดยสารก็กลัวเราเช่นกัน คือ ต่างคน ต่างกลัว มีผู้โดยสารบางรายบ่น ๆ ให้อ่าง เรื่องงาน เรื่องรัฐ เรื่องครอบครัว หลัก ๆ ก็เรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ ผมอยากให้รัฐบาลช่วยเหลือคนหาเช้ากินค่ำ ออกมาตรการที่ควบคุมถึงปากท้องให้ทั่ว เลิกทะเลาะกัน แล้วหันช่วยเหลือกัน อยากให้รัฐออกโครงการคนละครึ่งมาอีก ช่วยให้เราประหยัดเงินตั้งเยอะ เพิ่มวงเงินจับจ่ายได้ยิ่งดี

ถ้าวัคซีนป้องกันโควิดมา ผมก็อยากฉีดด้วย กลัวตาย ผมเองก็มีโรคประจำตัว เป็นความดัน และโรคอ้วน ทุกวันขอพรทุก ๆ วันเลย ไปวัดหมดทุก ๆ วัดแถวย่านนี้ ขอแล้วรู้สึกสบายใจ ไร่ไร่ ที่วัดโปรยฝน คลอง 11 ก็ไป หายก็เล่นเพื่อถูกรางวัล เล่นทุก ๆ งวด ไม่มีก็ติดเงินเขา เคยถูกนะส่วนใหญ่รางวัล เลขท้าย 2 ตัว

ความฝันนั้นเธอ อยากมีรถ Taxi เป็นของตนเอง และบ้าน จะได้เอาพ่อแม่มาอยู่ด้วย แล้วพาไปวัด พาไปเที่ยว เดี่ยวนี้รถ Taxi รังกันเยอะ คนขึ้นมันน้อย แถมรถไฟฟ้ายาวต่าง ๆ กำลังจะเกิดอีก แต่บางทีก็ท้อ หรืออาจจะเปลี่ยนอาชีพไปเลย ไปเปิดแผงขายผลไม้เหมือนเมื่อก่อน ก่อนจะมาขับรถ Taxi ก็ทำอาชีพค้าขายผลไม้ที่ จ.กำแพงเพชร หรืออาหารตามสั่ง อดีตเคยเป็นพ่อครัวมาก่อน เคยอยู่ร้านที่ทำโต๊ะจีนบุฟเฟ่ต์มาก่อน แต่ก็ขอให้ความฝันเป็นจริงนะ ไม่โดนโควิดฆ่าตายเสียก่อน เพราะเพื่อนของเพื่อนก็ติดโควิด หวังว่ารอบ 3 นี้ จะหายเร็ว ๆ มียามารักษาทัน และหวังว่าจะไม่มีระบอบรอบ 4 รอบ 5 นะ หากเปรียบเทียบช่วงก่อนโรคโควิดจะระบาดให้ค่าของความสุข 70% และในระหว่างที่ยังระบอบรอบที่สามความสุขลดลงเหลือ 20%

สัมภาษณ์ เมื่อวันที่ 3 พฤษภาคม 2564